

VYROSTLA JSEM *Zuzana Maléřová* na fotbalovém hřišti

Ačkoliv je její jméno spojováno převážně s uměleckým světem (působila jako tisková mluvčí Národního divadla a je manželkou fotografa Vlada Bohdana, tím pádem snachou herečky Blanky Bohdanové), se stejnou bravurou se pohybuje i tam, kde kraluje magický kulatý míč. Sportovní i osobní lásky jsme probírali s úspěšnou spisovatelkou a moderátorkou Zuzanou Maléřovou.

klásť tak prosté, přímočaré a zároveň těžké, mnohdy nezodpověditelné otázky. Ta životní zkušenost prostě do naší bezprostřednosti zasáhne a nekompromisnost se víc promění v pochopení a empatii. Což ovšem neznamená ztrátu odvahy, ani touhy být dobrým člověkem. Když jsem pracovala na své nové knize *Dopis Cyranovi*, která je vlastně knihou intimních, citových příběhů v dopisech, uvědomila jsem si, že první dopis jsem napsala Stelle Zázvorkové právě do knihy *Život je kulatý*. A rozhodla jsem se, že ho zařadím i do své nejnovější knihy a vedle něj napíšu dopis současný. Jde o stejný příběh, stejný osud, stejná fakta, jen se na ně dívá žena o třicet let starší...

Přerostla některá setkání z té doby v přátelství?

Právě Stella Zázvorková byla teta Stelluška i pro naše děti, nebo nejkrásnější česká Viktorka Libuše Geprtová byla kmotrou dcery Alžběty. Obě jezdily i k mým rodičům do Beskyd. A ještě před příchodem do Prahy se mým blízkým člověkem stala Marie Rottrová s celou svou rodinou. U té jsem pak našla Moravu v Praze, otevřela mi svůj domov, slavili jsme společně všechny významné chvíle. Velikonoce u ní jsou dodnes atmosférou takové, jaké pamatuji z dětství...

Aklimatizovala jste se rychle?

Pro mě jsou kořeny hodně důležité, ovlivnily nejen můj život, ale i psaní, dnes už to umím zhodnotit. Je zajímavé, že jsme v Praze studovali oba s bráchou, ale každý s jiným pocitem. Když on odcházela na Fakultu tělesné výchovy a sportu, byl pevně rozhodnutý, že se do Beskyd vrátí. Já jsem o devět let mladší, a když jsem nastoupila na Fakultu žurnalistiky, věděla jsem, že chci v Praze zůstat. Přitom jsme se narodili stejným rodičům, prošli stejnou výchovou a máme oba silný vztah ke kraji, v němž jsme vyrostli.

Co si vybavujete z dětství?

Zuzana s rodiči a bratrem Zdeňkem

Věci, které už jinde běžné nebyly. Skončila škola, začalo náboženství, přišel pan farář... rytmus vesnice určovaly kostelní zvony, poznala jsem jako úplně malá, že zvoní poledne, večer mě domů hnalo klekání, když zazněl umíráček, věděla jsem, že brzy kolem našich oken půjde pohřební průvod a cítila jsem tlak na prsou... Mojí oblíbenou zahradou byl hřbitov a hrobník můj podivínský kamarád, co mi v pěti letech ukázal lebku. Milovala jsem zvířata, krmila psy a kočky v celé vesnici a běhala po lesích, ve kterých byli ryši i vlci, v létě přicházeli medvědi. Byla jsem takový potulný samotář, veselý i zádušný, občas mě po setmění hledala půlka vesnice.

A jak vás ovlivnil sportovní duch rodiny?

Na celý život, ale zvolila jsem uměleckou cestu. Takže jsem tomu sportu utekla, ovšem jen do chvíle, než se mi narodil syn a pronesl nekompromisní větu: „Já chci hrát fotbal.“ Dnes se tedy oba světy ve mně spojily a já

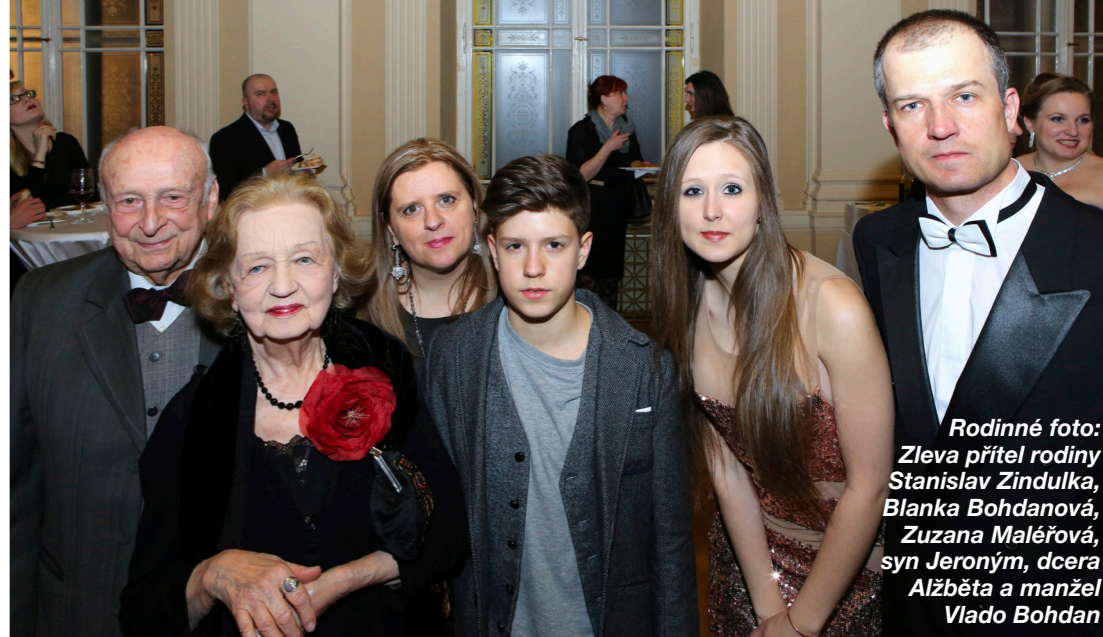
mám konečně pocit, že jsem celá. Jako malá jsem jezdila fandit bráchovi na všechny zápasy, hřiště byl můj svět. Vyrostla jsem na něm, moje první vjemy byly ruchy a zvuky tribun, ty si skutečně pamatuji z kočárku. A doteď si vybavuji, jak jsem seděla na trávě, kolem šli hráči a já ani nemusela zvednout hlavu, všechny jsem je poznala podle nohou. Už v dětství jsem dostávala odpovědi na otázky, co je to prohra a co vítězství a jak jsou oba pojmy zavádějící. Lásky ke sportu mě ovlivnila i profesně, stejně jako láska ke knížkám.

Takže z fotbalu jste mířila rovnou do knihovny?

Dá se to tak říct. Knihovna byla otevřená každý pátek, půjčení jedné knížky stálo padesát haléřů. Dostala jsem velkou tašku, deset korun a vyrazila. Sotva jsem svůj náklad dovlekla domů, za týden jsem všechno přečetla. Nikdo můj výběr nekontroloval, takže jsem přelouskala ve třetí třídě třeba Lesk a bídu kurtizán stejně jako Cyra z Bergeracu. Pravda, nebyla to úplně typická literatura pro děti. O něco starší jsem se pak seznámila se svou „adoptivní“ babičkou, spisovatelkou Marií Podešvovou, která žila na Soláni. Spolu jsme psaly, četly si, co která vytvořila, povídaly si, vyprávěla mi, že existují místa, kam se slétají géniové, aby hovořili s člověkem... K Podešvům jezdilo mnoho umělců, například básník Jiří Mahen, který nazval jednu ze svých básní Lavička, no, a já jsem věděla, že to je ta soláňská lavička, kterou znám... Tohle všechno mě ovlivnilo a formovalo.

Jaký vztah mají Alžběta a Jeroným ke krajině vašeho dětství?

Je to i krajina jejich dětství. Ten vztah je silný, srdečný, strašně se vždycky do Beskyd těší, znají tam mé stezky nazpaměť, prošlapali si je po mně. Často si stýskali, proč jsou babička

Rodinné foto: Zleva přítel rodiny Stanislav Zindulka, Blanka Bohdanová, Zuzana Maléřová, syn Jeroným, dcera Alžběta a manžel Vlado Bohdan

Co možná nevíte

- Její prvotina *Život je kulatý* vyšla v roce 1988, kdy ještě studovala fakultu žurnalistiky. Tehdy poznala i svého budoucího manžela Vlada Bohdana.
- Životním obloukem se pracovně sešla s dcerou spisovatelky Marie Podešvové, fotografkou Evou Fukovou. Ta svými fotografiemi doprovodila v roce 2010 její knihu *Šťastná hodina*.
- K jejím „neliterárním“ zálibám patří fotbal, hudba, divadlo, výtvarné umění, cestování.

Alžběta Bohdanová zpívala na křtu knihy texty Zuzany Maléřové zhudebněné Janem Jiráňem

s dědečkem tak daleko, zvlášť teď, když už jim zdraví a věk nedovolují cestovat za námi do Prahy. Takže je to na nás a každý odjezd provázejí velké stesky a slzy.

Alžběta vstupuje do maturitního ročníku na italském gymnáziu, je talentovaná zpěvačka, Jeroným hraje fotbal a studuje výtvarnou střední školu, což jsou zase geny po druhé babičce, herečce a malířce Blance Bohdanové...

Z letního putování po ostrovech Santorini a Naxos

Alžbětu v těchto dnech čeká nahrávání v hudebním studiu, také inklinuje k divadlu a už se ho dotkla se skvělou partou divadelníků ze Studia Švandova divadla, v čele s herečkou Kristýnou Frejovou a režisérkou Martinou Krátkou. Teď jí čeká nejen maturita, ale i rozhodnutí, na jakou školu nasměruje své kroky dál. Jeroným má odmalička vášeň pro fotbal, hraje za Duklu Praha, je mu patnáct. Je jak se říká, renesanční typ, s kluky fotbalisty hráli divadlo, hry, které on psal, píše opravdu hezky... Dobře se učil, takže jsme předpokládali, že půjde na gymnázium, ale překvapil nás, podal si přihlášku k talentovým zkouškám na uměleckou výtvarnou školu, zvládl je velice dobře, byl přijat, takže ho od září čeká nový začátek.

S manželem, uměleckým fotografem, hodně spolupracujete. Jak to funguje, střety nenastávají?

Tvůrčí možná ano, ale je to především radost. Neděláme spolu všechno, vždycky si od sebe na nějakou dobu odpočineme, ale podstatnou

část mých knih jsme dělali společně. Některý titul Vladovi nabídnou, aby se rozhodl, o jiném vím, že ho nemůže dělat nikdo jiný. Společnou cestu k nové knize si užíváme, jsou to vzácné chvíle. A vlastně i obě naše děti se narodily vždy spolu s naší novou knihou.

Co teď nosíte v hlavě, už má autorský nápad pevnější obrysy?

Jsem na úplném počátku. Před lety vznikla knížka *Jak potkat děti*. Byla o těch nejmenších, o období, kdy poprvé opustí rodinu a jdou do školky, do školy. Každá kapitola začínala slůvkem *Jak...* Aniž jsem si nějakou návaznost uvědomila, napsala jsem *Proč kluci milují fotbal*. Tady každá kapitola začíná otázkou *Proč...* A byla o klucích, kteří už překračují práh dětství, čeká je dospívání. No, a teď bych chtěla tuhle volnou trilogii završit obdobím, kdy dospívání vstupuje do dospělosti. Pracovní název knihy je *Kdy se dotknout dospělosti* a každá kapitola by tedy měla začít otázkou *kdy*. Takže jak, proč a kdy. První stránky jsou napsané.

V seriálu *Ulice* se jedna z hlavních postav jmenuje Veronika Maléřová. V Praze dost neobvyklé příjmení, jak ve vašich rodných Beskydech?

Když jsem přišla do Prahy a začala psát, tak mě občas chválili, že jsem si zvolila moc hezký zvukomalebný pseudonym. A já jsem se musela smát a říkala – přijďte k nám na Dolní Bečvu, zavolejte Maléři! – a z každého domu vykouknou tři. Platí to ale jen na Bečvách, jméno typické pro celou severní Moravu to není. V pražském telefonním seznamu jsem byla opravdu jediná. A často mě přejmenovávali na Malířová. Pamatuji se, že jsme mé příjmení probírali i po jedné ze zkoušek v Národním divadle. A tehdy debatu shrnul skvěle Josef Somr: „Vy to ne-

chápete, to není Maléřová od slova maléřečka, to je Maléřová od slova malér.“

Josef Somr je jednou z osobností, se kterou jste se setkala hned na startu kariéry, v první, ve svém žánru průlomové knížce rozhovorů *Život je kulatý*...

Máme spolu navíc jedno osobnější pojítko, pan Somr se narodil ve stejný den jako můj tatínek. Jsou si dost podobní, i typově, oba měli rádi sport... Jsem šťastná, že jsme se pak ještě několikrát pracovně, ale především lidsky setkali.

Jak se na svou prvotinu díváte dnes? Mám ji ráda, je to knížka, kterou bych už nikdy nedokázala znovu napsat: ani líp, ani hůř, protože už mi nikdy nebude těch devatenáct, a tedy nedokážu